

Nắng rơi bên thềm

- Hôm nay ai cũng có đôi, vì sao chúng ta không thành một đôi nhỉ?
- Mình yêu nhau được bao lâu rồi anh nhỉ? - Ngồi dưới hiên nhà, cô nhẹ nhàng hỏi anh.

Anh suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói:

- Hình như được ba mùa valentine rồi em à.
- Như vậy là mới ba năm sao, lâu quá anh nhỉ. Em chỉ muốn thoáng chốc anh và em đều đã già, như vậy sẽ không ai ngăn cách được chúng ta nữa.

Anh bật cười:

- Em ngốc quá, nếu anh và em đều già hết có nghĩa là gần đến lúc chết, như vậy thì sao có thể bên nhau được nữa.
- Vậy phải làm sao đây anh?
- Em đừng lo nghĩ nhiều, những gì mình đã trải qua là quá đủ để biết mình yêu nhau nhiều như thế nào rồi, sẽ không có ai chia rẽ được chúng ta đâu.

Cô nhìn anh, nửa như “Thật à?” nửa như “Vậy sao”.

Anh gật đầu chắc chắn.

Rồi quá khứ như cuộn phim quay chậm, nhẹ nhàng lướt qua tâm trí anh và cô.

Mùa valentine đầu tiên, cô và anh là hai người cô đơn lạc giữa những đôi uyên ương tay trong tay hạnh phúc. Nhưng có lẽ vì thế mà duyên phận mang họ đến với nhau. Hôm ấy, thấy cô ngồi một mình, anh bước đến ngồi xuống cạnh cô:

- Cô đi một mình à?

- Uhm, còn anh?

Anh cười:

- Tôi cũng vậy.

Cô không nói gì nữa, đôi mắt lơ đãng nhìn theo những cặp tình nhân đang dạo bước. Anh lên tiếng phá tan sự im lặng giữa anh và cô:

- Hôm nay ai cũng có đôi, vì sao chúng ta không thành một đôi nhỉ?

Anh vừa dứt lời, cô lập tức đứng dậy bỏ đi. Anh không giữ cô lại, chỉ mỉm cười rồi nói:

- Giờ thì tôi hiểu vì sao cô phải đi một mình rồi.

Nghe vậy, cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh:

- Tôi cũng biết vì sao đến giờ anh còn “ế” đấy.

Anh nhướn mày tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy sao? Mới quen mà cô hiểu tôi như vậy, chúng ta quả là có duyên.

- Anh nói gì?

Cô vừa nói vừa hùng hổ tiến về phía anh.

- Tôi nghe cô nói là biết nguyên nhân vì sao tôi “ế”, nên tôi nghĩ là cô hiểu tôi - Anh thản nhiên nói.

- Ai hiểu anh chứ?

- Nếu như vậy là cô nói xạo? - Anh nhìn cô chăm chọc.

Cô cứng họng, không biết phải nói thế nào. Anh đã làm cô không còn đường lui, bất đắc dĩ, cô đành nói:

- Anh nhìn tôi giống người nói xạo lắm sao, đương nhiên là tôi hiểu anh rồi.

Anh mỉm cười, sau đó đứng dậy, kéo tay cô đi.

- Nếu vậy thì đi theo tôi - Anh nói.

Cô giằng ra:

- Bỏ tôi ra, tôi không đi.

Anh quay lại nhìn cô:

- Cô nói cô hiểu tôi thì cô phải biết, tôi rất ghét những người con gái ngang bướng.

Cơn tức giận trong cô đang cao vút bỗng tan vỡ như bọt biển. Cô đành im lặng đi theo anh.

Nơi anh đưa anh đến là một đài phun nước, những ánh đèn phản chiếu những giọt nước lấp lánh như sao trời. Phía sau đài phun nước là một trái tim rất lớn được kết bằng hoa hồng đủ màu, nhìn vô cùng đẹp và lãng mạn. Khung cảnh ấy, làm những đôi tình nhân nắm chặt tay nhau hơn. Anh cũng siết chặt tay cô, làm cô cố gắng hết sức cũng không rút ra được.

Bỗng nhiên, anh lên tiếng:

- Chú ơi, chụp cho chúng cháu một tấm nhé!

Chú nhiếp ảnh nhanh chóng đồng ý:

- Được, được, mau tạo dáng đi, chú chụp cho.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì bị anh lôi lại đứng trước trái tim kết bằng hoa.

- Đây, cô cười đi, cứ cau có như thế chụp lên hình ai coi cho nổi.

- Tôi muốn chụp hình bao giờ, anh vô duyên vừa thôi chứ - Cô tức giận la lên.

- Nhanh lên nào - Bác nhiếp ảnh đã nhắm góc, lên tiếng thúc giục.

- Tôi không chụp - Cô vùng vằng bỏ đi.

Anh vội vàng giữ cô lại, ôn tồn nói:

- Tôi biết là cô không muốn chụp, nhưng cô nhìn bác ấy kìa - Anh đưa mắt nhìn về phía bác nhiếp ảnh, bác ấy đang nhìn họ chờ đợi: Bác ấy đã già thế rồi mà tối còn phải đi làm việc, mình chụp cho bác ấy một tấm, bác sẽ vui lắm đấy.

Cô quay sang nhìn bác nhiếp ảnh, đúng là bác đã già thật rồi. Ánh mắt bác nhìn cô như năn nỉ, bất giác, cô thấy xiêu lòng.

Bác nhiếp ảnh đưa cho anh tấm hình sau khi nhận được 10.000 đồng.

- Nhìn cô như vậy nhưng lên hình còn xinh hơn rất nhiều - Anh tấm tắc.

- Của tôi - Cô định giật lấy bức hình nhưng anh đã nhanh tay giấu nó ra phía sau.

- Cô không thấy người ta đang nhìn chúng ta à.

Đúng là rất nhiều đôi tình nhân đang nhìn họ, chắc vì anh và cô quá đặc biệt, bởi không đôi tình nhân nào trong đêm valentine lại cư xử với nhau như vậy.

Cô bất lực không làm được gì.

Anh móc ví ra, cẩn thận cất bức hình vào một ngăn, sau đó rút ra một tấm danh thiếp đặt vào tay cô.

- Đây là số điện thoại của tôi, nếu cô muốn lấy lại bức hình này, thì mỗi ngày phải gọi cho tôi ít nhất hai lần, hỏi tôi đang làm gì, đang buồn hay vui, hiểu chưa?

- Anh thật quá đáng - Cô la lên.

- Cô hiểu tôi mà còn phải ngạc nhiên khi biết tôi là người quá đáng như thế vậy sao?

Cô cứng họng, không nói được gì.

Từ đó về sau, ngày nào cô cũng gọi điện cho anh, không riêng gì chuyện bức hình, mà đối với cô, anh có gì đó thật đặc biệt làm cô thấy nhớ, như anh và cô đúng là có duyên giống anh từng nói vậy.

Ban đầu, chỉ đơn thuần là những lời hỏi thăm chua như giấm của cô, nhưng trước sự quan tâm chân thành của anh, cô dần dần thay đổi.

Về sau, cô tự nguyện gọi điện cho anh như một thói quen phải làm. Nếu không cô sẽ tò mò tự hỏi: “Giờ này anh ấy đang làm gì?”.

Rồi họ yêu nhau, không thời gian hay một địa điểm nào cụ thể gọi là bắt đầu, chỉ biết mỗi lần nghĩ về anh, cô không còn cảm giác ghét bỏ hay tức giận, mà chỉ có yêu thương và nhớ nhung ngập tràn trong trái tim.

Mùa valentine thứ hai, cô giận anh cả một ngày dài, cô không trả lời điện thoại của anh, cũng không đến nơi mà anh đã hẹn vì một lí do mà đến tối hôm ấy cô mới biết, thực ra chỉ là hiểu lầm.

Cô vội vàng chạy đến nhà anh khi thành phố đã lên đèn, khi những đôi uyên ương đã bắt đầu tay trong tay dạo phố, khi những chùm bóng bay, những món quà lưu niệm được bày ra khắp nơi.

Trong lòng cô mong nhanh chóng gặp anh để nói lời xin lỗi. Thế nhưng, khi đến nhà anh thì cửa đã khóa. Trong nhà không một ánh đèn. Cô gọi anh, nhưng đáp lại những tiếng gọi chỉ là sự tĩnh lặng.

Anh không có ở nhà, cô đau đớn chấp nhận sự thật đó.

Bước giữa ánh đèn màu tím nhạt lãng mạn, bỗng nhiên cô thấy lẻ loi vô cùng. Gọi điện cho anh, nhưng chỉ nghe thấy giọng cô nhân viên tổng đài quen thuộc, bất giác, nước mắt cô lăn dài. Cô bước những bước vô định, không biết sẽ đi đâu. Cô thầm trách, vì sao mình lại nóng vội như thế. Giờ anh đang ở đâu? Anh có giận cô, có buồn lòng vì cô hay không? Nếu anh muốn chia tay thì cô phải làm sao đây? Cô yêu anh mà vì sao khi ấy lại không tin anh kia chứ.

Anh nói hôm nay anh sẽ dành cả ngày bên cạnh cô, vậy mà cô đã ngu ngốc đến nỗi không biết quý trọng một valentine quý báu này, chắc anh buồn lắm. Càng nghĩ nước mắt cô càng rơi, cô càng thấy tim mình đau nhói.

Cô cứ đi, ánh đèn kéo bóng cô nhàn nhạt xuống mặt đường. Bỗng nhiên, cô dừng bước khi thấy một nhóm khá nhiều người dăng kín lối đi, tất cả đều nhìn cô làm cô không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Từ trong nhóm người đó, một người con trai bước ra, trên tay anh cầm một bó hoa hồng vàng. Cô đứng bất động nhìn chàng trai tiến về phía mình, trái tim bất giác run lên, bóng dáng này, làm sao cô có thể lẫn lộn với một ai khác - Phải, là anh.

Anh đứng trước mặt cô, trầm giọng nói:

- Người ta nói, hoa hồng vàng tượng trưng cho sự hối lỗi, hãy tha lỗi cho anh, em nhé!

Anh nói không quá lớn, nhưng lời nói ấy mang theo tình cảm mà anh dành cho cô làm tim cô loạn nhịp.

Cô im lặng nhìn anh, làm không khí vô cùng căng thẳng. Anh thấy sợ, sợ cô không tha thứ cho anh. Sợ cô sẽ quay lưng bỏ đi.

Nhưng không, cô òa khóc và ôm chầm lấy anh, bao nhiêu lo lắng, hờn tủi đều theo nước mắt trôi ra ngoài, trong còn tim cô giờ đây chỉ còn yêu thương dành cho anh.

Thấy vậy, mọi người xung quanh vỗ tay ầm ầm. Anh siết chặt vòng tay như sợ cô đi mất. Cô nghẹn ngào nói:

- Em đến nhà anh nhưng nhà khóa cửa, gọi điện cho anh thì anh tắt máy, em rất sợ anh xảy ra chuyện.

Cô không nói ra nỗi sợ hãi mất anh, vì cô tin anh là người rộng lượng, anh sẽ tha thứ cho lỗi lầm của cô.

- Anh xin lỗi-giọng nói ồm ồm của anh vang lên bên tai cô: Vì anh sợ em không tha thứ cho anh, nên anh đã đi nhờ nhiều người giúp đỡ, anh không biết là em sẽ đi tìm anh, còn điện thoại của anh, chắc là hết pin rồi.

Cô buông anh ra, nhìn anh qua hàng mi đầm nước:

- Thực ra, chính em mới phải xin lỗi, lẽ ra em nên chọn cách tin tưởng anh, đừng giận em nha anh.

Anh đưa tay lau những giọt nước mắt trên má cô:

- Để em phải khóc, là lỗi của anh. Anh hứa, từ nay nhất định sẽ không làm em buồn đâu.

Cô gạt đầu, nép người vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, nhịp đập mang tiết tấu vô cùng mạnh mẽ, làm trái tim cô cũng trở nên ấm áp đến lạ thường. Cô nhắm mắt, ép những giọt nước mắt còn đọng lại chảy ra. Nở một nụ cười hạnh phúc, cô thầm nghĩ: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã luôn bên cạnh em, cảm ơn anh đã luôn mang cho em hạnh phúc, cảm ơn anh đã quan tâm đến em, đã vì em mà làm nhiều điều như thế, anh biết không, dù thế giới này có hàng tỉ người, nhưng anh, chỉ có anh mới là người em yêu nhất.”

Mùa valentine thứ hai nhẹ nhàng trôi qua như bản nhạc không lời, nhưng đã để lại trong tim anh và cô những kỉ niệm khó có thể phai nhòa. Làm tình yêu của cô dành cho anh ngày càng mãnh liệt.

Và mùa valentine thứ ba, anh và cô ngồi đây nghĩ về những tháng ngày đã qua, bất chợt, cả hai nhìn nhau mỉm cười ngọt ngào.

Anh đưa tay nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn rồi úp vào tay mình, ánh mắt yêu thương nhìn cô, anh dịu dàng nói:

- Anh rất sợ một ngày em không còn ở bên anh nữa, cũng rất sợ một ngày người yêu em không phải là anh. Anh biết, cuộc tình đôi ta rồi sẽ còn nhiều sóng gió, nhưng hứa với anh: dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì, thì hãy cứ đứng trước mặt anh, mắng chửi anh hay làm những gì mà em muốn, chứ đừng lặng lẽ rời xa anh, em nhé!

Cô chăm chú nhìn anh, im lặng nghe con mình đập loạn nhịp trong lồng ngực mách bảo rằng: Mình yêu anh, rất nhiều.

Cô biết, tình yêu của cô và anh có lẽ không lãng mạn như Yu-Jin và Kang

Joon-Sang, không sóng gió như Romeo và Juliet, cũng không mặn nồng bằng Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, nhưng cô không mong tình yêu mình đi đến những kết cục đó, cô chỉ mong tình yêu đủ lớn, đủ ấm áp và đủ niềm tin để đi cùng nhau đến cuối con đường, cùng nhau viết nên một chuyện tình có nước mắt, có nụ cười, có khổ đau và hiểu lầm mang tên anh và cô, mang một nét riêng mà không thể lẫn lộn với bất cứ tình yêu nào khác. Như vậy là đủ rồi, cô không chờ mong điều gì nữa.

Bất giác, cô siết chặt bàn tay anh, nhoẻn miệng cười:

- Em hứa.

Anh mỉm cười, vòng tay ôm cô vào lòng, để cô lắng nghe nhịp đập trái tim mình, bởi vì con tim không bao giờ biết nói dối.

Ngoài kia, trong cơn gió mùa xuân, nắng nhẹ nhàng chiếu xuống, đậu bên thềm nhà, những giọt nắng ấm áp như trái tim anh và cô.